BISBAT DE LLEIDA
Full Dominical

ANY LIV ■ NÚM. 46 | 15 de novembre de 2026 | www.bisbatlleida.org / Aportació voluntària: 0,30 €

CAMINS OBERTS

Una Església que integra

Estimats diocesans,

La setmana passada ens situàvem en l'òrbita de la comunió. L'Església és benaurada quan viu i és comunió. La felicitat resta vinculada a la unió amb Déu, Pare bondadós, origen de l'Amor. Ens remetem a una proximitat molt estreta que és sempre inclusiva. En Déu hi cabem tots. Déu no és propietat privada de ningú, perquè no és Algú que exclogui. L'Església està cridada, duent a terme la missió encomanada, a viure una «sana obertura» que mai no perjudiqui la seva identitat i que sigui expressió d'una ferma voluntat d'integrar tothom.

El projecte de Jesús no és el d'una proposta selectiva, reduïda o encongida. Jesús crida els seus deixebles, amb les seves pròpies llums i ombres, i en ells hi trobem una clara diversitat. I és que Jesús, al llarg de tota la seva missió, té la clara intenció de fer entendre que Déu està a prop de tothom, sempre que els qui el busquen ho facin amb sinceritat. Ben cert és que altres personatges bíblics contribueixen a reforçar la noció d'una universalitat no excloent, com ara la dona sirofenícia, la samaritana o bé el soldat romà al peu de la creu.

A l'Església li toca no només ampliar els horitzons culturals, sinó també aprofundir en la comprensió i la tolerància respecte de les diferències internes entre els qui s'anomenen i són cristians. Si no som capaços, en el nostre present, d'integrar la diversitat, quedarem reduïts a una expressió parcial del somni de Déu. Cal acceptar que la diversitat i, en el cas d'avui, la universalitat, no han de diluir les particularitats. Estem cridats, com a Església, a la felicitat i, per tant, a una expressió mundial de la comunió. L'equilibri que demana una bona integració és el repte.

Haurem de ser pacients en la comprensió de la realitat. L'Església ha de ser mesurada en tot allò que té a veure amb la relació entre cultures diverses i ha d'evitar caure en cap mena d'imposició. Les aliances són expressions de passos d'aproximació i no pas de quotes de poder excloent.

El papa Lleó, seguint la reflexió sobre la immigració en temps de Francesc, continua expressant l'amplitud de les dimensions de la missió de l'Església. Així, reclama la necessitat d'acollir, protegir, promoure i integrar els nouvinguts. La integració és el darrer moment d'un llarg procés. No siguem l'Església que oblida l'acollida, el respecte i l'estimació que necessita tota persona, sigui quina sigui la seva cultura.

Només l'Amor és veritablement integrador. Per això és tan difícil ser dels qui estimen a cor obert, perquè tota integració dona peu a ressituar elements molt propis en un nou context. Alguns sants, com sant Joan Baptista Scalabrini i santa Francesca Xavier Cabrini, van tenir una audàcia singular i la força necessària per acompanyar una integració que volia ser real, la dels homes i les dones que havien abandonat el seu lloc d'origen. L'Església ha de ser sempre la que cerca una veritable felicitat per a tota la humanitat i, per això, la seva missió és, i ha de continuar essent, la de recordar que la integració és sempre del tot necessària. Cal fer arrels en el lloc on un viu. Cal obrir la pròpia mirada més enllà del poble i la cultura propis. La felicitat demana sempre obertura i acollida, acceptació i capacitat per ampliar en tot moment el propi món intern. El fet d'integrar ens aproparà, com a Església, a la felicitat de viure plenament la comunió amb Déu i la humanitat.

Amb la meva benedicció i afecte,

† Daniel Palau Valero
Bisbe de Lleida

NOTÍCIES

Crida a escoltar els pobres en la seva Jornada Mundial

La Xarxa d'Entitats Caritatives i Socials del Bisbat de Lleida organitza una pregària-reflexió a la Catedral, el 14 de novembre a partir de les sis de la tarda, amb motiu de la celebració de la X Jornada Mundial dels Pobres, una iniciativa instaurada pel papa Francesc i que s'escau el darrer diumenge abans de l'inici de l'Advent. El lema de Jornada és «Tu, Senyor, empares el pobre» (cf. *Sl* 14,6), i va acompanyada de la crida del papa Lleó XIV a situar la pobresa des de la perspectiva de la justícia social.

Amb motiu de la Jornada, la Xarxa ha fet públic també un comunicat amb el títol *Quan la pastoral social deixa de denunciar les injustícies*, en què planteja una reflexió sobre el paper de la pastoral social davant les causes que generen pobresa i exclusió.

El text convida a avançar cap a una pastoral que, a més d'acollir i ajudar, escolti les persones en situació de pobresa i treballi per transformar les realitats que generen desigualtat.

CAMINOS ABIERTOS

Una Iglesia que integra

Queridos diocesanos,

La semana pasada nos situábamos en la órbita de la comunión. La Iglesia es bienaventurada cuando vive y es comunión. La felicidad está vinculada a la unión con Dios, Padre bondadoso, origen del Amor. Nos referimos a una proximidad muy estrecha que es siempre inclusiva. En Dios cabemos todos. Dios no es propiedad privada de nadie, porque no es Alguien que excluya. La Iglesia está llamada, llevando a cabo la misión encomendada, a vivir una «sana apertura» que nunca perjudique su identidad y que sea expresión de una firme voluntad de integrar a todos.

El proyecto de Jesús no es el de una propuesta selectiva, reducida o limitada. Jesús llama a sus discípulos, con sus propias luces y sombras, y en ellos encontramos una clara diversidad. Y es que Jesús, a lo largo de toda su misión, tiene la clara intención de hacer comprender que Dios está cerca de todos, siempre que quienes lo buscan lo hagan con sinceridad. Es bien cierto que otros personajes bíblicos contribuyen a reforzar la noción de una universalidad no excluyente, como la mujer sirofenicia, la samaritana o el soldado romano al pie de la cruz.

A la Iglesia le corresponde no solo ampliar los horizontes culturales, sino también profundizar en la comprensión y la tolerancia respecto a las diferencias internas entre quienes se llaman y son cristianos. Si no somos capaces, en nuestro presente, de integrar la diversidad, quedaremos reducidos a una expresión parcial del sueño de Dios. Es necesario aceptar que la diversidad y, en el caso que hoy nos ocupa, la universalidad, no deben diluir las particularidades. Estamos llamados, como Iglesia, a la felicidad y, por tanto, a una expresión mundial de la comunión. El reto es alcanzar el equilibrio que requiere una buena integración.

Tendremos que ser pacientes a la hora de comprender la realidad. La Iglesia debe ser prudente en todo lo relacionado con la relación entre culturas diversas y debe evitar caer en cualquier tipo de imposición. Las alianzas son expresiones de pasos de acercamiento y no de cuotas de poder excluyente.

El papa León, siguiendo la reflexión sobre la inmigración en tiempos de Francisco, continúa expresando la amplitud de las dimensiones de la misión de la Iglesia. Así, reclama la necesidad de acoger, proteger, promover e integrar a los recién llegados. La integración es la última etapa de un largo proceso. No seamos la Iglesia que olvida la acogida, el respeto y el cariño que necesita toda persona, sea cual sea su cultura.

Solo el Amor es verdaderamente integrador. Por eso es tan difícil ser de quienes aman con el corazón abierto, porque toda integración da pie a reubicar elementos muy propios en un nuevo contexto. Algunos santos, como san Juan Bautista Scalabrini y santa Francisca Javier Cabrini, tuvieron una audacia singular y la fuerza necesaria para acompañar una integración que quería ser real, la de los hombres y las mujeres que habían abandonado su lugar de origen. La Iglesia debe ser siempre la que busca una verdadera felicidad para toda la humanidad y, por eso, su misión es, y debe seguir siendo, la de recordar que la integración es siempre absolutamente necesaria. Es necesario echar raíces en el lugar donde uno vive. Es necesario ampliar la propia mirada más allá del pueblo y la cultura propios. La felicidad requiere siempre apertura y acogida, aceptación y capacidad para ampliar en todo momento el propio mundo interior. El hecho de integrar nos acercará, como Iglesia, a la felicidad de vivir plenamente la comunión con Dios y la humanidad.

Con mi bendición y afecto,

† **Daniel Palau Valero**
Obispo de Lleida

Augmenten els bateigs i confirmacions el 2025

El passat 8 de novembre es va celebrar el Dia de l'Església Diocesana, que enguany tenia com a lema «Déu compta amb tu. La teva diòcesi, la teva família».

El bisbe Daniel explica en l'article que obre la revista distribuïda a tal efecte que «Déu compta amb nosaltres, més encara: Déu confia en nosaltres».

Segons les dades de 2025, a la diòcesi de Lleida es van celebrar 438 baptismes, 41 més que l'any anterior, i 253 confirmacions, 80 més. En total, hi ha hagut 121 baptismes i confirmacions més que el 2024. A aquestes xifres s'hi sumen 403 primeres comunions i 64 matrimonis, de manera que el bisbat ha celebrat 1.158 sagraments, 85 més que l'any passat.

El catecumenat d'adults n'és una mostra: durant el temps pasqual, quinze adults van rebre els sagraments de la iniciació cristiana a la catedral, en una celebració presidida pel bisbe, la xifra més elevada dels darrers anys. Des del 2012, el bisbat de Lleida ha incorporat a l'Església 96 nous cristians adults gràcies a aquest itinerari de fe. Aquest curs, una quarantena de persones del servei van participar també a la basílica de la Sagrada Família en el 25è aniversari del catecumenat a les diòcesis de Catalunya.

La revista inclou el compte de resultats de la diòcesi de l'any 2025. Els ingressos i les despeses totals van ser de 4.299.788,10 euros, un 7,1% més que l'any anterior. Destaca l'augment dels ingressos de patrimoni i altres activitats, que han arribat als 237.692,65 euros (+52%), i el de les despeses en accions pastorals i assistencials, que han pujat fins a 780.962,49 euros, un 11,2% més.

Reivindicació de la importància de tenir una llar

Unes 120 persones es van aplegar a la plaça Paeria de Lleida, el passat 22 d'octubre, per participar en una acció reivindicativa en el marc de la Campanya de les Persones en Situació de Sense Llar. La iniciativa, impulsada per Càritas Diocesana de Lleida, Fundació Jericó, Sant Joan de Déu Terres de Lleida i Arrels Sant Ignasi, tenia com a objectiu sensibilitzar la ciutadania sobre la realitat del sensellarisme.

Enguany, el lema de la campanya era «Una llar. És molt més que un espai on viure. És un lloc on pertànyer», una crida a entendre que tenir una llar va més enllà de disposar d'un sostre. Significa comptar amb un espai segur on descansar, establir vincles, desenvolupar un projecte de vida i sentir-se part de la comunitat. L'acció va comptar amb la participació de l'alumnat dels col·legis Claver i Episcopal, que també van col·laborar en la preparació dels materials d'una representació per simbolitzat tot allò que pot oferir el fet de tenir una llar.

Manteniment per als mantells de la Sang

L'Església de la Sang de Lleida va acollir la revisió i reparació dels possibles desperfectes que l'ús hagi pogut causar en els mantells principals de la Mare de Déu de la Soledat, propietat de la Congregació de la Puríssima Sang. Els mantells, restaurats el 2023, han estat revisats entre el 27 i 28 d'octubre per fer el pertinent manteniment d'una peça confeccionada per cinquanta brodadores amb fil d'or i pedreria.

Cali reconstruirà una capella amb els donatius de Lleida

L'arxidiòcesi de Cali destinarà els més d'11.000 euros recaptats a través de la col·lecta especial impulsada pel Bisbat de Lleida arran dels terratrèmols del passat 10 d'agost a Colòmbia a la reconstrucció de la capella de María Auxiliadora, pertanyent a la parròquia de Dagua. En una carta d'agraïment a la nostra diòcesi, l'arquebisbe de Cali, Mons. Luis Fernando Rodríguez Velásquez, explica que aquesta capella requereix ser reconstruïda i que s'hi destinaran els diners transferits des de Lleida, atenent al fet que va ser aixecada el 1965 per l'impuls dels pares *Fidei Donum* (sacerdots diocesans enviats temporalment des de Lleida per col·laborar en la tasca pastoral i evangelitzadora a Cali), liderats pel prevere Joan Salvadó Gomà.

D'altra banda, els delegats diocesans de la Pastoral de Migrants es van reunir el dissabte 24 d'octubre a Barcelona per analitzar els reptes pastorals i socials actuals, amb una atenció especial a les conclusions de la seva darrera Jornada a Jorba i a la gestió de situacions d'alta complexitat social, com la de Ceuta. La trobada va permetre posar sobre la taula la necessitat urgent de no treballar de manera aïllada i fixar com a objectiu principal aconseguir que la interculturalitat entri de manera progressiva en la vida diocesana.

Reconeixement al bisbe Salvador en el Dia de la Seu Vella

En el marc de les celebracions del Dia de la Seu Vella 2026, organitzades per l'Associació dels Amics de la Seu Vella de Lleida, el bisbe emèrit de Lleida Mons. Salvador Giménez Valls va rebre la distinció individual en reconeixement a la seva col·laboració i implicació amb el conjunt monumental del Turó, un guardó que se li va concedir l'any passat, però que aleshores no va poder recollir. Per la seva part, el bisbe Daniel va presidir l'Eucaristia del Dia de la Seu Vella, el diumenge 25 d'octubre.

D'altra banda, l'Acadèmia Mariana de Lleida va lliurar el dissabte 24 d'octubre els premis del II Concurs de Dibuix Infantil, convocat amb motiu del vuitantè aniversari de la proclamació de la Verge Blanca de l'Acadèmia com a patrona de Lleida.

La Divina Misericòrdia a Toledo

Un grup de 30 pelegrins lleidatans, acompanyats pel consiliari de la Divina Misericòrdia, Mn. Xavier Jauset, i per la presidenta, Marta Figuera, van participar entre el 24 i el 25 d'octubre en la XVIII Trobada Nacional de la Divina Misericòrdia que, en aquesta ocasió, s'ha celebrat a Toledo. Aquests dies de pregària, fraternitat i confiança en la misericòrdia de Déu, s'han fet coincidir amb l'Any Jubilar de la Catedral Primada de Toledo.

REFLEXIONS

Una llum a l'Edat Mitjana

Hi ha sants la vida dels quals sembla pertànyer a un temps molt llunyà i, tanmateix, tenen molt a dir-nos avui. És el cas de santa Hildegarda de Bingen (1098-1179), una de les figures més extraordinàries de l'Edat Mitjana i una dona d'una modernitat sorprenent.

Nascuda a Alemanya, va ingressar de petita al monestir benedictí de Disibodenberg. Des de molt jove va experimentar visions que ella va viure com una crida de Déu. No se les va guardar per a ella: les va posar per escrit i les va convertir en una font de reflexió espiritual. La seva obra *Scivias* («Coneix els camins») és un dels grans textos de la mística cristiana.

Però Hildegarda va ser molt més que una mística. Va ser abadessa, escriptora, compositora, estudiosa de la natura i de la medicina del seu temps. La seva extraordinària curiositat la va portar a contemplar la creació com una obra viva de Déu. En els seus escrits apareix sovint la idea de la *viriditas*, la «força verda» o vitalitat que recorre tota la creació. Per a ella, quan l'ésser humà s'allunya de Déu, també perd una part d'aquesta harmonia interior i amb el món que l'envolta.

La música també va ocupar un lloc central en la seva vida. Va compondre nombroses peces litúrgiques, plenes de bellesa i d'una gran llibertat melòdica. Les seves obres es continuen interpretant avui, i ens recorden que la bellesa també pot ser un camí cap a Déu. Hildegarda va tenir, a més, el valor de fer sentir la seva veu. Va escriure cartes a papes, bisbes, emperadors i altres autoritats, exhortant-los a la conversió i a una renovació de la vida cristiana. No buscava protagonisme, sinó ser fidel a allò que havia rebut en la pregària. El papa Benet XVI la va canonitzar formalment l'any 2012 i aquell mateix any la va proclamar Doctora de l'Església. Amb això reconeixia la riquesa del seu pensament i del seu testimoni espiritual. La seva festa se celebra el dia 17 de setembre.

Potser el seu missatge més actual és precisament aquest: la fe no ens tanca en un món petit. Quan neix d'una relació profunda amb Déu, ens pot obrir a la bellesa, al coneixement, a la música, a la cura de la creació i al servei dels altres. Hildegarda va saber unir contemplació i acció, intel·ligència i fe, silenci i paraula. Per això, tants segles després, la seva llum continua brillant.

Mn. Josep Ramon Pérez
Canonge de la Catedral de Barcelona

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

16. ■ **Dilluns** (lit. hores: 1a setm.) [Ap 1,1-4;2,1-5 / Sl 1 / Lc 18,35-43]. Santa Margarida d'Escòcia (†1093), reina, nascuda a Hongria; santa Gertrudis (1256-1303), vg. cistercenca a Helfta; sant Edmon, bisbe; sants Roc (Roque) González, Alons Rodríguez i Joan del Castillo, jesuïtes mrs.

17. □ **Dimarts** [Ap 3,1-6.14-22 / Sl 14 / Lc 19,1-10]. Santa Isabel d'Hongria (1207-1231), princesa viuda, serventa dels malalts; sant Gregori Taumaturg, bisbe de Neocesarea (s. III); sant Iscle i santa Victòria, germans mrs. a Còrdova (303).

18. ■ **Dimecres** [Ap 4,1-11 / Sl 150 / Lc 19,11-28]. Dedicació de les basíliques de Sant Pere i Sant Pau, apòstols; sant Romà, mr.; sant Aureli, mr.

19. ■ **Dijous** [Ap 5,1-10 / Sl 149 / Lc 19,41-44]. Sant Crispí, bisbe d'Ècija; sant Faust o Fost, diaca i mr.; sant Abdies, profeta (s. V aC).

20. ■ **Divendres** [Ap 10,8-11 / Sl 118 / Lc 19,45-48]. Sant Feliu de Llobregat: ■ Beates Isabel Ferrer i Sabrià i companyes, vgs. i mrs.; sants Octavi i Adventor, soldats mrs.; sant Benigne, bisbe i mr. (s. II); santa Silva, vg. i mr.

21. □ **Dissabte** [Ap 11,4-12 / Sl 143 / Lc 20,27-40]. Presentació de la Benaurada Verge Maria al temple; sant Gelasi I, papa (africà, 492-496); sants Honori, Eutiqui i Esteve, mrs.

22. □ **Diumenge vinent,** Solemnitat de Nostre Senyor Jesucrist, Rei de tot el món (lit. hores: 2a setm.) [Ez 34, 11-12.15-17 / Sl 22 / 1Co 15,20-26.28 / Mt 25,31-46]. Santa Cecília, vg. i mr. romana (s. III), patrona de la música (cantaires, músics i instrumentistes); sants Filemó i Àpia, esposos, deixebles de Pau.

Diumenge XXXIII de durant l'any (A)

Lectura del llibre dels Proverbis
(Pr 31,10-13.19-20.30-31)

Que en té de valor una bona esposa! És molt més preuada que les perles. El cor del seu marit hi confia, no són escassos els guanys que en traurà. Durant tota la vida el farà feliç, i no desgraciat. Es procura la llana i el lli, que les seves mans transformen com vol. Pren a les mans la filosa, i els seus dits agafen el fus. Obre les mans als pobres, allarga el braç als indigents.

L'encant és aparença, la bellesa s'esvaeix; l'esposa que creu en el Senyor és la que val tots els elogis. Dediqueu-li cants pels fruits del seu treball: que la seva obra l'elogiï davant de tot el poble.

Salm responsorial (127)

R. *Feliç tu, fidel del Senyor.*

Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Tessalònica (1Te 5,1-6)

Germans, no cal que us escrivim quan i en quins moments arribarà el Dia del Senyor: vosaltres mateixos ja sabeu prou bé que vindrà com un lladre a la nit. La gent es pensarà que tot està en pau i ben assegurat, quan de sobte vindrà la devastació, com els dolors a la dona que ha de tenir un fill, i no se n'escaparà ningú.

Però a vosaltres, germans, que no viviu en la foscor, aquell dia no us podrà sorprendre com un lladre, ja que tots sou fills de la llum i del dia. No som pas de la nit ni de la foscor. Per això no hem de dormir, com els altres, sinó vetllar i viure sòbriament.

Lectura del libro de los Proverbios
(Prov 31,10-13.19.20.30-31)

Una mujer fuerte, ¿quién la hallará? Supera en valor a las perlas. Su marido se fía de ella, pues no le faltan riquezas.

Le trae ganancias, no pérdidas, todos los días de su vida. Busca la lana y el lino y los trabaja con la destreza de sus manos. Aplica sus manos al huso, con sus dedos sostiene la rueca. Abre sus manos al necesitado y tiende sus brazos al pobre. Engañosa es la gracia, fugaz la hermosura; la que teme al Señor merece alabanza. Cantadle por el éxito de su trabajo, que sus obras la alaben en público.

Salmo responsorial (127)

R. *Dichosos los que temen al Señor.*

Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los Tesalonicenses (1Tes 5,1-6)

En lo referente al tiempo y a las circunstancias, hermanos, no necesitáis que os escriba, pues vosotros sabéis perfectamente que el Día del Señor llegará como un ladrón en la noche. Cuando estén diciendo: «paz y seguridad», entonces, de improviso, les sobrevendrá la ruina, como los dolores de parto a la que está encinta, y no podrán escapar. Pero vosotros, hermanos, no vivís en tinieblas, de forma que ese día os sorprenda como un ladrón; porque todos sois hijos de la luz e hijos del día; no somos de la noche ni de las tinieblas. Así, pues, no nos entreguemos al sueño como los demás, sino estemos en vela y vivamos sobriamente.

Lectura de l'Evangeli segons sant Mateu
(Mt 25,14-30)

En aquell temps, Jesús digué als deixebles aquesta paràbola: «Un home que se n'anava a fora del país cridà els seus administradors i els confià els seus béns. A un li donà cinc milions, a l'altre dos i a l'altre un, segons la capacitat de cadascú, i se n'anà. El qui n'havia rebut cinc anà de seguida a negociar-hi, i en guanyà cinc més. També el qui n'havia rebut dos en guanyà dos més. Però el qui n'havia rebut un guardà en un amagatall els diners del seu amo. Al cap de molt temps l'amo tornà i els demanà comptes. Es presentà primer el qui havia rebut cinc milions, portà també els cinc que havia guanyat i digué: "Senyor, m'havíeu confiat cinc milions i n'he guanyat cinc més." L'amo li va dir: "Molt bé. Ets un administrador bo i de tota confiança. El que t'havia encomanat ho has administrat fidelment. Ara t'encomanaré molt més. Entra a celebrar-ho amb el teu Senyor." Es presentà després el qui n'havia rebut dos i digué: "Senyor, m'havíeu confiat dos milions i n'he guanyat dos més." L'amo li va dir: "Molt bé. Ets un administrador bo i de tota confiança. El que t'havia encomanat ho has administrat fidelment. Ara t'encomanaré molt més. Entra a celebrar-ho amb el teu Senyor." Es presentà també el qui n'havia rebut un, i digué: "Senyor, sé que sou un home exigent, que voleu collir on no havíeu sembrat i aplegar on no havíeu escampat. Per això vaig tenir por i vaig amagar els vostres diners. Aquí teniu allò que és vostre." L'amo li contestà: "Ets un administrador dolent i gandul. Tu sabies que vull collir on no he sembrat i aplegar on no he escampat? Doncs havies de posar al banc els meus diners, i ara podria recobrar allò que és meu amb els interessos. Preneu-li aquest milió i doneu-lo al qui en té deu, perquè als qui tenen, els donaré encara més i en tindran a vessar, però als qui no tenen, els prendré fins allò que els queda. I aquest administrador inútil, traieu-lo a fora, a la fosca." Allà hi haurà els plors i el cruixir de dents».

Lectura del santo Evangelio según san Mateo
(Mt 25,14-30)

En aquel tiempo, dijo Jesús a sus discípulos esta parábola: «Un hombre, al irse de viaje, llamó a sus siervos y los dejó al cargo de sus bienes: a uno le dejó cinco talentos, a otro dos, a otro uno, a cada cual según su capacidad; luego se marchó. El que recibió cinco talentos fue enseguida a negociar con ellos y ganó otros cinco. El que recibió dos hizo lo mismo y ganó otros dos. En cambio, el que recibió uno fue a hacer un hoyo en la tierra y escondió el dinero de su señor.

Al cabo de mucho tiempo viene el señor de aquellos siervos y se pone a ajustar las cuentas con ellos. Se acercó el que había recibido cinco talentos y le presentó otros cinco, diciendo: "Señor, cinco talentos me dejaste; mira, he ganado otros cinco". Su señor le dijo: "Bien, siervo bueno y fiel; como has sido fiel en lo poco, te daré un cargo importante; entra en el gozo de tu señor". Se acercó luego el que había recibido dos talentos y dijo: "Señor, dos talentos me dejaste; Mira, he ganado otros dos". Su señor le dijo: "¡Bien, siervo bueno y fiel!; como has sido fiel en lo poco, te daré un cargo importante; entra en el gozo de tu señor". Se acercó también el que había recibido un talento y dijo: "Señor, sabía que eres exigente, que siegas donde no siembras y recoges donde no esparces, tuve miedo y fui a esconder tu talento bajo tierra. Aquí tienes lo tuyo". El señor le respondió: "Eres un siervo negligente y holgazán. ¿Conque sabías que siego donde no siembro y recojo donde no esparzo? Pues debías haber puesto mi dinero en el banco, para que, al volver yo, pudiera recoger lo mío con los intereses. Quitadle el talento y dádselo al que tiene diez. Porque al que tiene se le dará y le sobrará, pero al que no tiene, se le quitará hasta lo que tiene. Y a ese siervo inútil echadlo fuera, a las tinieblas; allí será el llanto y el rechinar de dientes"».

COMENTARI

«Ets un administrador bo i de tota confiança»

El llenguatge dels diners l'entenem tots. Per això la paràbola d'avui parla de diners. Però és evident que la paràbola no ens vol exhortar a guanyar més diners: aquests milions *(cinc, dos i un)* representen les nostres qualitats, les nostres capacitats, tots els dons que Déu ens ha donat. Aquí hi poden entrar des dels dons naturals fins a la fe, els carismes o l'evangeli que s'ha de predicar, Jesucrist que s'ha de donar a conèixer, els germans als quals hem de presentar la Bona Nova o tal vegada hem d'ajudar de diverses formes i fins i tot les nostres responsabilitats en l'àmbit civil (professió, política, institucions)... El més important és el contrast entre els dos primers que van fer rendir els milions, els talents (aquesta paraula indica tant la moneda com les nostres capacitats) que havien rebut i el tercer administrador que sí va tornar el *milió que havia rebut* però que no va arriscar gens, no es va voler complicar la vida. De fet l'amo li diu: *Ets un administrador dolent i gandul;* després el titlla d'*inútil*. La idea de la paràbola, doncs, és clara: cal fer treballar tots els dons que Déu ens ha donat, que són diversos (no tots els administradors reben el mateix) però el que importa és que cadascú posi al servei de l'amo, és a dir del Senyor tot el que Déu li ha donat; que no es quedi a casa sense fer res, amb qualsevol excusa. També aquest tercer administrador té les seves excuses, però no valen. Cal agrair al Senyor tot el que ens ha donat i agrair és posar-ho al servei de Crist, de l'evangeli, de l'Església, dels germans. Hem de ser *administradors bons i de total confiança* com diu l'amo als dos primers administradors. Un exemple de bona administradora és la dona del llibre dels Proverbis. De cara al marit: *Tota la vida els farà feliç*. En relació a casa seva: *es procura la llana i el lli; pren a les mans la filosa*. I no s'oblida de ningú: *Obre les mans als pobres, allarga el braç als indigents*. Per això l'elogi final: *Dediqueu-li cants pels fruits del seu treball*. Tot un exemple per a nosaltres.

Mn. Jaume Pedrós

Edició: MCS del Bisbat de Lleida, c/ Bisbe 1, 25002 Lleida; tel. 973 268 628; a/e: mcs@bisbatlleida.org - Web: www.bisbatlleida.org
Dip. legal: L. 1771-2014 - Realització: Impresión Offset Derra, s.l.